

REISVERSLAG NR 18 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO.

We zijn in Methoni en zijn van plan rustig af te wachten tot er gunstige winden voorspelt worden om langs de westkust van de Peloponnesos naar het noorden te zeilen. Normaal waait de wind daar stevig uit het noorden en we hebben geen zin daar tegenin te boksen.

We nemen dan ook uitgebreid de tijd om Methoni te bekijken, wat hoofdzakelijk een bezoek aan het fort betreft, want het stadje stelt verder niets voor.

Het Venetiaanse fort is indrukwekkend. Het werd samen met het fort in Koroni de twee ogen van Venetië genoemd omdat het belangrijke controlepunten waren voor de toenmalige handelsroutes naar het oosten van de Middellandse Zee. Toen de Venetianen er voor het eerst kwamen hebben ze het Byzantijnse fort dat er stond met de grond gelijk gemaakt om jaren later op dezelfde plek een enorm fort te bouwen, waarvan nu de indrukwekkende restanten nog overeind staan. In de tijd van de kruisvaarders was het ook een belangrijk steunpunt in de veroveringstocht naar Jeruzalem.

's Avonds terug aan boord bestuderen we het weerbericht en zien dat de komende twee dagen de wind gunstig zal zijn om naar het noorden te zeilen. De volgende ochtend halen we dan ook het anker op en zeilen in twee dagen met een tussenstop in Kiparissia naar Kantakolon. Onderweg had ik foto's gemaakt van een zeilboot die

met en stevige wind met ons opvoer. Die boot gaat niet ver van ons voor anker in de baai van Katakolon. Ik roei er naartoe en vraag de solozeiler zijn emailadres zodat ik hem de foto's kan toesturen. Hij is er dolblij mee want hij heeft geen enkele foto van zijn schip onder zeil. Onderweg riep ik hem op over de marifoon om te vragen of hij van ons ook een foto kon nemen, maar helaas hij had zijn marifoon niet aan staan.

Dit schip is een privé jacht van 77m en heeft een dieseltank van wel 1.300.000 l.

De volgende dag is het windstil weer en omdat we nog steeds naar het noorden willen besluiten we op de motor verder te gaan. Altijd beter dan harde wind tegen. We gaan met het anker uit met de achterkant naar de kade in het haventje van Ay Nikolaos. Als we vlak bij de kade zijn zegt Neli, die op het voorschip het anker bediend dat we geen ketting meer hebben. Dat zou betekenen anker ophalen en opnieuw dicht bij de kade het anker uitgooien. Ik loop naar voren en we ontdekken dat er nog wel meer ketting is maar dat de ketting door een knoop vastzit in de lier. Met vereende krachten krijgen we die eruit zodat we de aanleg operatie voort kunnen zetten. We wilden naar Ay Nikolaos omdat daar vlakbij beroemde grotten zijn waar het daglicht via het water naar binnen komt waardoor de grotten van binnen felblauw gekleurd zijn. Ik heb dat ooit meegemaakt bij de

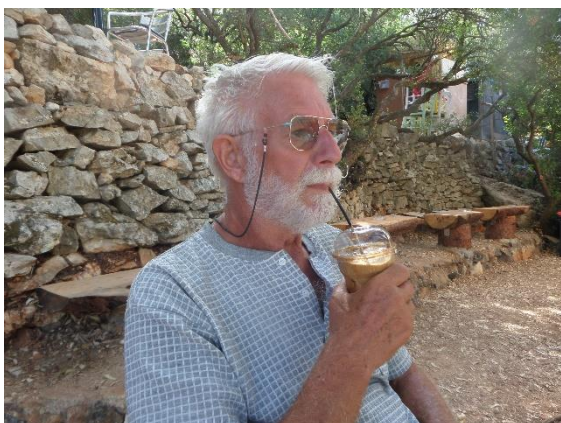
Grotto Azure in Capri en vond dat toen heel indrukwekkend. De man die de haven runt zegt ons dat de mooiste grot slechts 500 m om de hoek ligt en dat we daar makkelijk met ons bijbootje naar toe kunnen. We doen dat dan ook de volgende ochtend, maar zijn niet onder de indruk. Een kleine grot met heel veel

mensen en nauwelijks blauw verlicht van binnen. Als we 's middags onze reis voortzetten zien we drie mijl noordelijker heel veel schepen bij een grot liggen. Waarschijnlijk hadden we daar moeten zijn.

Na een uur zeilen valt de wind weer weg en varen we op de motor naar de mijl onbekende baai Sarakiniko waar we 's avonds het anker laten vallen. We schieten aardig op naar het noorden en hebben alle hoop dat we onze vrienden Thomas en Sigrid nog ontmoeten voordat Sigrid terug naar Duitsland vliegt. Het is een prachtig baaitje waar ik dicht bij wat lokale bootjes aan het strand ons anker laat vallen. Zoals later zal blijken veel te dicht bij de andere bootjes. De volgende ochtend gaan we het land verkennen. Wat een verschil met de meeste baaien die gebouwd zijn met nieuwe appartementen voor de verhuur. Er is een kleine vallei vol met schaduwrijke bomen waar Grieken kleine stukjes land hebben met hele kleine eenvoudige optrekjes. Een soort volkstuintjes. Naast deze nederzettingen is er alleen een eenvoudig maar prachtig gelegen café/restaurant,

Caffé Frappé drink je door een rietje.

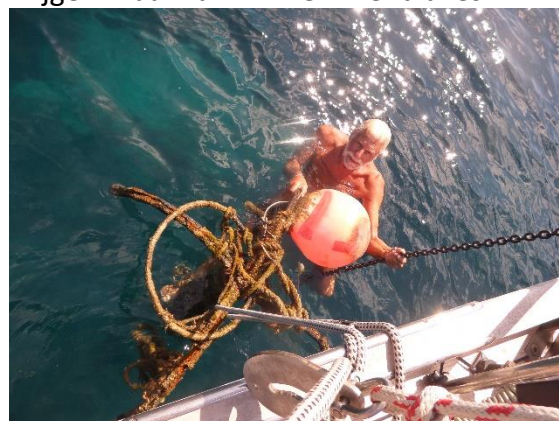
waar we weer onze gebruikelijke Caffé Frappé (ijskoffie) drinken.

Van het strandje loopt een rotsachtig paadje over een verhoging in het terrein die uitkomt bij een ander strand waar een groot bord 'Nudist Beach' staat. Ideaal voor dit klimaat, maar tot mijn verbazing zijn de meeste mensen in badkostuum. Ook hier is het weer kleinschalig gezellig.

Een heleboel kleine tentjes staan in de schaduw van de olijfbomen op de helling. Hier wil ik nog wel een keer terugkomen, maar nu gaan we weer verder en halen het anker op. Tenminste dat denken we, maar het anker zit muurvast. Ik pak mijn snorkeluitrusting en zie dat ons anker verward is geraakt in een ander groot anker en een kluwe zware kettingen. Het is ruim zeven meter diep. Zo diep kan ik wel duiken maar als ik beneden ben heb ik geen adem meer om boven te komen. Ik moet dan ook snel omhoog en knal met mijn kop onder tegen het schip. Nefie hoort de klap op het dek. Dus iets langer de adem inhouden. Goede raad is duur. Het lukt met gevaar dat we de motor van de ankerlier verbranden om het gehele gewicht aan de wateroppervlakte te krijgen. Daar kan ik zwemmend alles

ontwarren. Op een vissersboot aan de wal begint een man te roepen en woedend te gebaren. We hebben zijn anker uit de grond getrokken. Inmiddels heb ik ook gezien dat de ankerketting achter een haak in een brok beton zit. Als ik die probeer omhoog te lieren schuift de ketting wel door het oog maar komt het anker vast te zitten in het oog. Uiteindelijk is het te zwaar om omhoog te lieren en ik heb niet voldoende lucht om dat op zeven meter diepte te ontwarren. Op zoek naar iemand die langer kan duiken dan ik. Na enige tijd meldt zich een Duitse jongeman die het met een vriend wel wil bekijken. Binnen 5 minuten heeft hij het los. Wat een opluchting. Als ik vraag hoeveel ik

hem verschuldigd ben laat hij dat aan ons over. We geven hem € 30,= die hij in zijn zwembroek stopt, waarna hij naar land zwemt.

De duiker stopt zijn geld in zijn zwembroek

Op naar het schilderachtige eilandje Kastos, waar met halve wind 5 Bft in drie uur naar toe zeilen. Prachtig! In Kastos hopen we een plek te vinden in het kleine haventje waar je weer met het anker uit met de achterkant naar de kade aanlegt. Buiten de haven liggen al veel schepen voor anker. Dus we denken dat er wel geen plek zal zijn. We hebben geluk er is nog één plekje waar we net tussen passen. Als we vastgemaakt hebben aan de kade blijkt het anker niet te houden. Dat betekent dat we de hele operatie over moeten doen. Maar eerst ga ik snorkelend kijken waarom het anker niet houdt. Blijkt het anker met de punt naar boven te liggen achter een zware ketting die nergens aan vast zit. Het is maar 2,5 m diep, dus daar kan ik wel bij. Eerst anker omgedraaid zodat hij met de punt naar beneden grijpt. Nelie draai de ketting strak, maar omdat de ketting nog op het anker ligt graaft hij zich niet in. Weer naar beneden en nu de ketting van het anker getild. Wat een opluchting, als Nelie de ketting straktrekt graaft het anker zich onmiddellijk in. Probleem opgelost, tijd

voor een biertje. Onze Duitse vrienden liggen inmiddels in de baai voor de haven achter hun anker. 's Avonds gezellig met zijn vieren uit eten en sterke zeilervaringen uitwisselen. Wat dat aangaat zijn wij zeilers net vissers.

Sigrid, Thomas en Nelie

We zijn van plan een paar dagen op Kastos te blijven. Het is een klein eiland met een dorp aan de haven. Het is nu één en al bedrijvigheid met twee café's en wel drie restaurants die leven van de bemanningen van de zeilboten die hier aanleggen en de mensen die er een zomerhuisje hebben. 's Winters wonen er slechts 25 mensen op het eiland en moet het uitgestorven zijn. Twintig jaar geleden kwam ik voor het eerst op Kastos. Heel veel armzalige soms half ingestorte huisjes waar geiten, ezels en varkens liepen. Tien jaar geleden was ik hier voor het eerst met Nelie en zagen we nog ezels en vervallen huisjes in het dorp. Nu zagen we alleen nog maar wat geiten en misten we het gebalk van de ezels. Ook zijn er haast geen vervallen huizen meer. De meeste ruïnes zijn opgeknapt door buitenlanders die het als zomerhuisje gebruiken. Toch maakt het dorp nog een vrij lege indruk, maar het karakter van 20 jaar geleden is volledig verdwenen. Blijft een fijn eiland om te wandelen, te zwemmen en op terrasjes terelaxen. Vooral de tonijn souvlaki (een spies met stukken tonijn van de barbecue) is heerlijk.

Ruïne van een oude molen.

Vergaan binnenwerk van de molen.

Een paar dagen geleden is mijn mobiel uitgevallen. Ik kan er niet meer mee bellen en hem niet meer als hotspot gebruiken. Dat laatste is belangrijk om via internet het weerbericht te kunnen downloaden. In de vorige baai was geen bereik, maar hier kan ik met mijn provider Vodafone bellen. Na drie pogingen lukt het alles weer aan de praat te krijgen. Het probleem was dat het netwerk dat ik gebruikte was uitgevallen en er problemen waren met de verbinding tot stand brengen met een

ander netwerk. Een hele opluchting, want zonder weerbericht wordt het moeilijk.

Wat ook een hele verbetering is dat de temperatuur daalt. Nu is het 's morgens in het schip 24 graden en buiten 20 graden. Wat een verschil met de tijd dat de temperatuur niet beneden de 35 graden wou zakken. Nelia zit nu een stuk beter in haar vel. Temperaturen tot wel 40 graden verdroeg ze niet. Het is ook ongelooflijk dat we geen echte regen hebben gehad in die drie maanden dat we hier nu varen. Drie keer is er een druppel gevallen, maar niet eens genoeg om het schip nat te maken. Ook is al die tijd de lucht helblauw geweest met alleen boven de eilanden soms wat wolken

We liggen nu een paar uur zeilen van de haven waar de auto staat die ons graag naar Nederland wil brengen. Dus we gaan hier in Kastos plannetjes maken waarvan het af zal hangen hoelang we hier nog blijven zwerven. Het is hier een heel beschut zeilgebied met leuke plaatsjes en mooie baaien om te ankeren. September en oktober zijn de mooiste maanden om hier te zeilen. Het water is warm (29 graden) en er zijn minder boten op het water. Wat de uitslag wordt horen jullie in het volgende en misschien wel laatste reisverslag.

Prachtige kusten om langs te varen.